

[Undervisningsministeren]

gen har nævnt et par tanker i redegørelsen. Der er brug for andre ideer. Her er vi meget åbne.

Når man lægger disse pladser sammen, altså disse tilmeldinger via den såkaldte koordinerede tilmelding, så er der tale om, at der i alt har meldt sig 81.000 til EFG, gymnasiet og HF mod 79.700 sidste år, og disse 81.000 skal altså ses i sammenhæng med, at der kun er 87.000 16-årige alt i alt. Der skal man huske, at ved siden af EFG, gymnasiet og HF har vi for det første lærlingeuddannelsen med ca. 15.000 pladser, hvoraf jeg godt ved, at mindst halvdelen er opfyldt med unge, som enten har været en tid på EFG eller en tid i gymnasiet eller et andet sted i uddannelsessystemet, men der er dog også en betydelig del af lærlingene, der faktisk kommer lige fra folkeskolen. Dertil kommer landbrugsskolerne, som jo også er et tilbud til den aldersgruppe, samt social- og sundhedsuddannelserne, som bygger på 10. klasse og altså ikke forudsætter, at man har været igennem EFG, gymnasiet eller HF. Etatsuddannelserne kan man sige noget lignende om.

Kort sagt, når vi lægger disse tal sammen, så kommer vi frem til, at der er i hvert fald 100.000 pladser for disse 16-17-årige, og der er jo kun 87.000, og om 15 år er der kun 52.000. Det siger dels lidt om den fantastiske bølgebevægelse, vi er kommet ind i, dels om, hvor meget dobbeltuddannelserne betyder for den pladsmangel, vi har i dag. Hvis det var sådan, at uddannelser her i landet blev gennemført efter den foreskrevne plan, det vil sige, at man kun havde 10. klasse på de uddannelser, hvor man forlanger 10. klasse, og kun 9. klasse, hvor man forlanger det, så ville vi allerede i dag have en meget stor overkapacitet.

Det siger også noget om, at når vi nu begynder at afvikle pukkelen fra tidligere år – det er jo målet med denne redegørelse, at vi ikke blot tilfredsstiller mertilgangen, men også afvikler pukkelen fra tidligere år – så begynder der at opstå ledige pladser rundt om i uddannelsessystemet. Derved vil flere gå i gang med det, de helst vil, med det samme, og derved reduceres dobbeltuddannelserne, og derved kommer den reelle overkapacitet frem i lyset, repræsenteret af tusindvis af ledige pladser overalt i uddannelsessystemet, som vi skal være glade for, thi de repræsenterer jo de unges valgmuligheder.

Så midt i mørket og bekymringen over, at vi ikke har penge nok osv., skal vi lige huske, at det ikke er, fordi vi på blot lidt længere sigt har for ringe kapacitet i uddannelsessektoren. Det understreger, at det er fornuftigt på kort sigt at betjene sig af det, vi alle åbenbart er enige om at kalde merindskrivning, og som betyder, at vi for en kort tid må øge produktiviteten i undervisningssektoren for at få afviklet kødannelsen fra de tidligere år.

Så vil jeg knytte nogle bemærkninger til de enkelte ordføreres indlæg.

Først vil jeg takke fru Ritt Bjerregaard for en række positive bemærkninger. Hun sagde ganske vist, at regeringens oplæg burde have bestået i noget, der er konkret, noget der hjælper, ikke kun ord; men også med hensyn til den vurdering er der stor enighed mellem regeringspartierne og socialdemokratiet, for vi har egentlig stor lyst til at sige det samme om socialdemokratiets forslag om ungdomsgaranti, som vi mener først og fremmest er kendetegnet ved et godt ord. Og det er godt, på det punkt kan vi ikke slå den tidligere regering, med hensyn til at finde på gode ord, der taber vi, det indrømmer jeg. Når vi ser på det helt konkret, hvad er det så, der skal skabe denne garanti? Er det ikke en lang stribe af de foranstaltninger, som socialministeriet og regeringen er enige om? Det mener jeg det er, og derfor er forskellen mellem os nok i virkeligheden ikke så stor, hvilket er glædeligt.

Fru Ritt Bjerregaard var enig i, at hovedvægten skulle lægges på uddannelserne, men understregede, at man burde lægge vægt på at skabe nye uddannelser. Vi har jo taget hul på ikke så få nye uddannelser, men vi er åbne over for andre uddannelser. Hvis man kan sige, at der er en holdningsforskel mellem fru Ritt Bjerregaard og regeringen, så er det vel, at regeringen er lidt mere på vagt over for tendensen til at skabe uddannelser på områder, hvor man hidtil har kunnet få ansættelse uden uddannelse. Vi er bange for, at det skaber sociale barrierer. Men bortset fra denne betænkelighed, som vi tidligere har drøftet i tinget, så er der ikke voldsomt stor uenighed mellem os. Vi tager hul på den nye industrielle grunduddannelse, og det er rigtigt, at det er resultatet af tankerne om et tværfagligt basisår. Vi tager en lidt beskedent start, fordi der er mange forskellige parter,